

SAYAKA MURATA

LA NOIA DE LA BOTIGA 24 HORES

Empúries

narrativa

Sayaka Murata

La noia de la
botiga 24 hores

Traducció del japonès d'Albert Nolla

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Konbini ningen*

© Sayaka Murata, 2016

Tots els drets reservats.

L'edició original en japonès va ser publicada

per Bungeishunju Ltd, Japan el 2016.

Drets de traducció al català acordats amb Bungeishunju Ltd
a través de Japan UNI Agency Inc i Julio F. Yañez Agencia Literaria SL.

Amb la col·laboració del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: gener del 2019

© de la traducció: Albert Nolla Cabellos, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.

Editorial Empúries

Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona

info@grup62.com

www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: gama, sl

DIPÒSIT LEGAL: B. 27.782-2018

ISBN: 978-84-17016-76-0

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

La botiga de conveniència és plena de sorolls. Des del timbre que sona cada cop que entra un client, fins a les veus dels famosos que promocionen nous productes pel fil musical. Des dels crits dels dependents anunciant les ofertes del dia, fins al xiulet de l'escàner en llegir un codi de barres. Des de la remor sorda que fan els productes en caure dins el cistell, fins al cruix dels embolcalls de plàstic de les pastes o el repic dels talons que volten pel local. Tots aquests sons barrejats formen «el soroll de la botiga de conveniència», que acarona sempre els meus timpans.

Quan sento el lleu sotragueig d'una ampolla de plàstic que avança per la cinta transportadora per substituir la que s'acaba de vendre, aixeco el cap. Com que la majoria dels clients agafen una beguda freda just abans de passar per caixa, el meu cos reacciona a aquest soroll. Veig que, en lloc d'anar a pagar, la clienta que ha agafat l'aigua s'atura a triar unes postres amb l'ampolla a la mà, i torno a mirar al meu davant.

Mentre col·loco els onigiris que acaben d'arribar, el meu cos va recollint informació dels nombrosos sorolls escampats per la botiga. A aquesta hora del matí, el que es ven més són els onigiris, els entrepans i les amanides. A l'altra banda, la Sugawara, que també treballa a temps parcial, va passant els productes per un escàner petit. Jo col·loco el menjar fresc, acabat de sortir d'alguna màquina, als prestatges de l'expositor refrigerat. Al mig hi poso dues fileres d'onigiris amb ous de bacallà i formatge, que són novetat; al costat, dues fileres d'onigiris amb tonyina i maionesa, que són els que tenen més èxit, i, a la punta, els onigiris amb encenalls de bonítol assecat, que són els que costen més que marxin. La velocitat és bàsica, de manera que el meu cos es mou seguint les normes que tinc ben interioritzades, sense haver de pensar.

Quan sento un lleu dring de xavalla, em giro instintivament i miro cap a la caixa. Com que els clients que fan dringar els diners al palmell o en alguna butxaca normalment només volen comprar el diari o un paquet de tabac i marxar de seguida, soc molt sensible al soroll de monedes. Tal com m'he imaginat, un home s'acosta a la caixa amb una llauna de cafè en una mà i l'altra ficada a la butxaca. Travesso la botiga ràpidament, m'esmunyo darrere el taulell i em quedo plantada a la caixa perquè no s'hagi d'esperar.

—Bon dia! Benvingut!

Li faig una lleugera reverència i agafo la llauna de cafè que m'allarga.

—Ah, i un paquet de tabac del número 5.

—Molt bé! Entesos! —Trec àgilment un paquet de Marlboro light mentolat i el passo per l'escàner—. Sisplau, hauria de confirmar que és major d'edat.

Em fixo que, mentre toca la pantalla, l'home desvia la mirada cap a l'expositor del menjar ràpid i para de moure els dits. Li podria preguntar si vol res més, però quan veig que un client dubta opto per fer un pas enrere i esperar.

—I un corn dog.

—Molt bé! De seguida l'hi poso!

Em desinfecto les mans amb alcohol, obro l'expositor i embolico el corn dog.

—Vol que li posi el menjar calent i la beguda freda en bosses separades?

—Ah, no, no cal. Ja em va bé tot junt.

M'afanyo a ficar la llauna de cafè, el tabac i el corn dog en una bossa petita. Mentrestant, l'home, que fins fa un moment feia dringar les monedes a la butxaca dels pantalons, es fica la mà a la butxaca de la camisa, com si de sobte s'hagués recordat d'alguna cosa. En veure aquest gest, dedueixo a l'instant que vol pagar amb diners electrònics.

—Pagaré amb Suica.

—Entesos. La pot passar per aquí, sisplau.

Interpreto automàticament les mirades i els ges-

tos més subtils dels clients, i el meu cos reacciona intuïtivament. Les orelles i els ulls són uns sensors importants per copsar els seus moviments i les seves intencions. Procurant no incomodar-los observant-los més del compte, moc les mans amb rapidesa a partir de la informació que he recollit.

—Aquí té el rebut, senyor. Moltes gràcies!

—De res —diu ell en un murmur, i surt de la botiga.

—Perdoni per l'espera —dic mentre faig una reverència a la noia que feia cua—. Bon dia! Benvinguda!

Noto com el matí va passant com de costum dins aquesta caixa lluminosa que és la botiga de conveniència.

A l'altra banda dels vidres, tan nets que no s'hi veu ni una ditada, veig la gent que camina atrafegada. Comença un nou dia. És l'hora en què el món es desperta i l'engranatge que el fa moure es posa en funcionament. Jo soc una part d'aquest gran engranatge que va rodant. Formo part del món i giro dins aquest «matí».

Just quan estava a punt de tornar corrents a col·locar els onigiris, em crida la Izumi, que és la supervisora dels treballadors a temps parcial.

—Furukura, quants bitllets de cinc mil queden en aquesta caixa?

—Ah, només dos.

—Vaja... No sé què ho fa, però avui tothom

paga amb bitllets de deu mil... A la caixa forta de dins tampoc en queden gaires. Quan hagi passat el pic del matí i l'hora del repartiment, valdrà més que m'arribi al banc.

—Sí, gràcies!

Com que al torn de nit falta gent, últimament l'encarregat ha començat a fer l'horari nocturn, de manera que durant el dia la Izumi i jo fem com si fóssim empleades de la cadena i ens encarreguem de fer funcionar la botiga.

—Doncs cap a les deu aniré a buscar canvi... Ah, per cert, avui hi ha una comanda especial de sushi farcit. Si ve el client, ja l'atendràs, oi?

—I tant!

Quan miro el rellotge, veig que són més de dos quarts de deu. El pic de feina del matí es calmarà aviat, i llavors serà l'hora de centrar-nos en el repartiment i de començar a preparar el pic del migdia. Estiro l'esquena i me'n torno a les prestatgeries per continuar col·locant els onigiris.

Només tinc un record vague i imprecís de la vida que feia abans de *néixer* com a dependent a d'una botiga de conveniència.

Vaig créixer en un barri residencial dels afores, al si d'una família normal que em va estimar amb normalitat. Tot i així, vaig ser una nena una mica estranya.

Per exemple, quan anava a parvulari, una vegada vaig trobar un ocellet mort al parc. Era un ocell molt bonic, de color blau, que es devia haver escapat d'alguna gàbia. Els altres nens es van posar a plorar al voltant d'aquella bestioleta que tenia el coll decantat i els ulls tancats.

—I què en farem?... —va preguntar una de les nenes.

Jo em vaig posar l'ocellet al palmell d'una revollada i el vaig dur fins al banc on la meva mare xerrava amb les altres mares.

—Què passa, Keiko? Oh, un ocellet... Deu haver vingut volant de ves a saber on... Pobrissó... —va dir la mare amb tendresa, acaronent-me el cap—. Vols que l'enterrem?

—No, mengem-nos-el! —li vaig respondre.

—Què?

—Al pare li agrada el yakitori, no? El podem rostir i menjar-nos-el per sopar.

Ho vaig repetir pronunciant clarament totes les paraules, pensant que no m'havia entès, però la mare va continuar fent cara d'esperverada. La mare d'una altra nena, que seia al seu costat, em va mirar amb els ulls, els narius i la boca ben oberts. Era una expressió tan còmica que vaig estar a punt d'esclafir a riure, però en veure que tenia la vista fixada en el meu palmell vaig pensar que el problema era que amb només un ocellet no en tindríem ni per començar.

—Vaig a buscar-ne algun més? —vaig dir, llançant una mirada a dos o tres pardals que voltaven per allà a prop.

—Keiko! —va cridar la meva mare, en un to reprovinciador, quan per fi va poder reaccionar—. Farem una tomba per a aquest ocellet i l'enterrarem. Mira, tots ploren. Els seus amics estan tristos que s'hagi mort. Fa llàstima, no?

—Per què? Si és mort ens el podem menjar.

La mare no va saber què contestar.

Jo només em podia imaginar asseguda a taula amb el pare, la mare i la meva germana petita, cruspint-nos l'ocellet tots contents. Al pare li agradava el yakitori, i a la meva germana i a mi ens encantava el pollastre fregit. No entenia per què no podia agafar algun ocellet més de tots els que hi havia al parc, ni per què havíem d'enterrar aquell en lloc de menjar-nos-el.

—Escolta —va dir la mare, fent un esforç—. No veus que aquest ocellet és molt petit i molt bufó? Li farem una tomba per aquí i així tots li podrem portar flors.

I això és el que vam fer, tot i que jo no ho vaig entendre. Tots van començar a matar flors de per allà a la vora mentre ploraven per l'ocellet i deien que els feia molta llàstima.

—Quines flors més boniques! Segur que l'ocellet estarà content.

L'escena i els comentaris que feien eren tan es-

tranyes que vaig pensar que estaven tots tocats del bolet.

Vam enterrar l'ocellet en un forat que vam fer a l'altra banda d'una tanca on hi deia PROHIBIT PASSAR, hi vam clavar un bastó de gelat que algú havia tret d'una paperera i vam cobrir el redol d'una gran quantitat de cadàvers de flors.

—Pobre ocellat. Que trist, oi, Keiko? —em va preguntar uns quants cops la mare, com si em volgués convèncer. Però a mi no em semblava que allò fos gens trist.

Vaig viure altres incidents semblants a aquest. Una vegada, quan feia poc que havia entrat a primària, un parell de nens es van començar a esbatussar durant la classe de gimnàstica. Els altres es van posar a cridar.

—Que algú cridi un mestre!

—Que algú els aturi!

O sigui que s'han d'aturar, vaig pensar jo. Vaig obrir el cobert de les eines, que tenia al costat, en vaig treure una pala, vaig anar corrent fins al lloc de la baralla i vaig clavar un bon cop al cap d'un dels revoltosos.

El nen va caure allà rodó, amb les mans al cap, envoltat d'una gran cridòria. En veure que havia parat de bellugar, vaig pensar que havia d'aturar l'altre i vaig tornar a aixecar la pala.

—Para, Keiko! Para! —van cridar les nenes, plorant.

Els mestres van acudir escopetejats i, veient la situació, em van demanar explicacions.

—Com que tothom deia que algú els aturés, ho he fet de la manera més ràpida que se m'ha acudit.

Sense saber-se'n avenir, els mestres em van dir que la violència no servia de res.

—Però tothom deia que havíem d'aturar en Yamazaki i l'Aoki. I jo he pensat que així ho aconseguiria.

Els ho vaig explicar tan bé com vaig saber, sense entendre per què estaven tan enfadats, però tot i així van convocar la mare a una reunió.

Quan la vaig veure acotant el cap davant els mestres i demanant-los perdó una vegada i una altra amb una expressió tota seriosa, vaig pensar que el que havia fet potser no estava bé, però vaig continuar sense comprendre per què.

I va passar el mateix la vegada que una mestra jove va tenir un atac d'histèria a classe i va començar a cridar i a rebotre la llista d'assistència damunt la taula. Tothom es va posar a plorar i a cridar.

—Perdoni'ns, senyoreta!

—Pari, sisplau!

En veure que, malgrat les súpliques de tota la classe, ella no es calmava, vaig pensar que jo la faria callar. M'hi vaig acostar corrent i li vaig abaixar la faldilla i les calces d'una bona estrebada. La mes-

tra es va quedar tan parada que es va posar a plorar, però per fi va parar de cridar.

La mestra que hi havia a la classe del costat va venir de seguida per preguntar què passava, però quan li vaig explicar que en una pel·lícula de la tele havia vist una dona que s'havia calmat quan li havien tret la roba, va convocar una altra reunió.

—Per què no ho entens, Keiko...? —va mormolar la mare, aixafada, mentre tornàvem de l'escola, i em va abraçar. Vaig pensar que devia haver fet una altra cosa mal feta, però no vaig entendre ben bé per què.

Tot i que no sabien què fer amb mi, els pares m'estimaven. Com que jo no volia que estiguessin tristos ni que haguessin de demanar perdó constantment a la gent, vaig optar per parlar tan poc com pogués quan fos fora de casa. Vaig deixar d'actuar per voluntat pròpia, i em vaig limitar a imitar els altres o a seguir les instruccions que em donessin.

En veure que no deia res més del que era necessari i que ja no actuava pel meu compte, els grans van quedar alleujats.

Cap als últims cursos de primària m'havia tornat tan silenciosa que llavors aquest va ser el problema. Tot i així, per a mi callar era la millor tàctica i l'actitud més lògica per anar vivint. Encara que als informes de l'escola hi digués que

m'havia d'esforçar a fer amics i a jugar fora de casa, jo no vaig cedir i vaig continuar negant-me a parlar de cap tema que no fos estrictament necessari.

En canvi, la meva germana, que té dos anys menys que jo, era una nena «normal». Tot i així, en lloc de mantenir-se a una distància prudencial de mi, m'estimava amb bogeria. Quan, a diferència de mi, la mare la renyava per alguna minúcia, jo anava a veure la mare i li preguntava per què s'havia enfadat. Quan la mare deixava de sermonejar-la per respondre la meva pregunta, la meva germana, segurament pensant-se que ho havia fet per protegir-la, sempre em donava les gràcies. A més, com que no m'interessaven les joguines ni les lllaminadures, sovint les hi donava, i per això sempre la tenia rondant pel meu voltant.

La meva família m'estimava i em cuidava, i justament per això sempre estaven preocupats per mi. Recordo que un dia vaig sentir els pares que es demanaven què podien fer per «curar-me», i que de seguida vaig pensar que havia de fer alguna cosa per arreglar-me. Una vegada el pare fins i tot em va portar amb el cotxe a una ciutat que quedava força lluny perquè em visités un psicòleg. El psicòleg em va preguntar de seguida si tenia cap problema a casa, però no en tenia cap: el pare era un home tranquil i com cal que treballava en un banc; la mare era una dona una mica tímida però

molt afectuosa, i la meva germana em tenia en molta estima.

—Bé, de moment val més que li donin molt d'amor i a veure com va —va concloure el psicòleg, sense mullar-se gaire.

I, fent cas d'aquest consell, els pares van continuar estimant-me i cuidant-me tant com van poder.

A l'escola no vaig fer amics, però tampoc ningú em va fer la guitza, de manera que vaig anar superant els cursos de primària i els de secundària sense haver de dir mai res més del compte.

Quan vaig acabar el batxillerat i vaig començar la carrera, vaig continuar igual. Normalment passava sola les estones lliures i no tenia mai cap conversa privada amb ningú. Ja no causava els problemes que havia causat els primers cursos de primària, però el pare i la mare continuaven estant amoïnats perquè creien que, si no canviava, no estava preparada per sobreviure en el món dels adults. Així, doncs, em vaig anar fent gran pensant que havia de «curar-me».

L'Smile Mart de davant l'estació de Hiromachi va obrir l'1 de maig del 1998, quan jo feia primer de carrera.

Recordo perfectament el dia que vaig topar amb la botiga, abans que la inauguessin. Era a principi de curs i havia anat a veure una representació

de teatre noh per alguna assignatura. Mentre tornava tota sola, perquè no tenia amics, em vaig equivocar de carrer i, en un tancar i obrir d'ulls, em vaig trobar perduda en un barri d'oficines que no coneixia.

Quan me'n vaig adonar, vaig veure que no hi havia ni una ànima. Aquell barri, ple d'edificis blancs, formava un paisatge fictici, com si fos una maqueta feta amb cartolina.

Era com una ciutat fantasma, un món fet només d'edificis. Aquell diumenge al migdia no hi havia ningú més que jo.

Aclaparada per la sensació que havia entrat en una altra dimensió, vaig apressar el pas buscant una parada de metro. Quan per fi vaig veure el rètol de l'estació i m'hi vaig acostar corrent, alleujada, vaig descobrir que la planta baixa de l'edifici d'oficines blanquíssim que tenia al davant semblava un aquari translúcid.

No hi havia cap rètol tret d'un cartell enganxat al vidre que deia: SMILE MART DE L'ESTACIÓ DE HIIROMACHI / PRÒXIMA OBERTURA / ES BUSCA PERSONAL. Quan vaig mirar a través del vidre, no hi vaig veure ningú, només uns quants plàstics enganxats a les parets, com si encara hi fessin obres, i unes quantes fileres de prestatgeries buides, de color blanc. Em va semblar absolutament increïble que aquell local tan desolat es pogués convertir en una botiga de conveniència.

Tot i que els pares em donaven prou diners per anar tirant, m'interessava trobar una feina a temps parcial per poder-la combinar amb els estudis. Em vaig apuntar el número de telèfon que hi havia al cartell i hi vaig trucar l'endemà mateix. Vaig passar una entrevista senzilla i em van agafar de seguida.

Em van dir que la formació començava la setmana següent i, quan em vaig presentar a la botiga a l'hora indicada, em vaig trobar que el local ja s'assemblava una mica més a una botiga de conveniència que el primer cop que l'havia vist. Hi havia la secció de parament muntada, amb articles de papereria, mocadors i altres articles exposats.

A dins la botiga hi havia unes quantes persones que, com jo, havien estat seleccionades per treballar a temps parcial. Hi havia alguna noia que potser estudiava a la mateixa universitat que jo, algun noi que feia la pinta de viure de feines temporals, alguna mestressa de casa més gran... En total érem potser una quinzena, d'edats i aparences molt diverses, voltant cohibits per dins el local.

Al cap d'una estona va aparèixer l'empleat de la cadena que s'havia d'encarregar de la formació i ens va repartir els uniformes. Jo em vaig posar el meu i vaig adequar el meu aspecte al model del pòster penjat a la paret. Després que les noies que

portàvem els cabells llargs ens els haguéssim recollit i que tots ens haguéssim tret els rellotges i els accessoris que dúiem, ens vam posar en fila i de sobte vam semblar uns «dependents» de debò, sense ni rastre de la diversitat que havia predominat fins feia un moment.

Primer de tot vam practicar les expressions facials i les salutacions que havíem de fer servir per adreçar-nos als clients. Posats tots de costat, vam anar cridant «Benvinguts!», amb l'esquena ben recta i aixecant les commissures de la boca tal com mostrava el rostre somrient del pòster. El responsable de la formació es va anar fixant en tots i cadascun de nosaltres i, quan trobava que algú parlava massa fluix o que feia una expressió massa forçada, l'hi feia repetir.

—Okamoto, no tingui vergonya! Ja pot somriure més! Aizaki, més fort! Vinga, tornem-hi! Furukura, molt bé! Perfecte! Així, amb alegria!

Jo tenia molta traça a imitar el vídeo que havíem vist a la rebotiga i els gestos que ens havia ensenyat el responsable de la formació. Fins llavors ningú no m'havia explicat mai com s'havia de projectar la veu ni quines eren les expressions de la cara més normals.

Durant les dues setmanes que faltaven per a l'obertura de la botiga, ens vam dividir en dos grups i vam continuar practicant de valent, els uns fent de dependents i els altres posant-se en el pa-

per de clients imaginaris. Vam aprendre a fer una reverència mirant als ulls i somrient al «client», a ficar els productes d'higiene íntima dins una bossa de paper, a posar els productes freds i els calents en bosses separades o a desinfectar-nos les mans amb alcohol abans d'agafar un producte de l'expositor de menjar ràpid. Els diners que hi havia a la caixa eren de debò perquè ens acostuméssim a tocar-los, però als rebuts hi havia impresa la paraula FORMACIÓ amb uns caràcters ben grossos, i els «clients» eren companys vestits amb l'uniforme, de manera que feia la sensació que jugàvem a botiguetes.

Era curiós veure com, un cop uniformades, aquelles persones tan diferents —universitaris, joves que tocaven en grups de música, homes que vivien de fer feines temporals, mestresses de casa, nois que estudiaven el batxillerat nocturn— ens convertíem en uns éssers idèntics anomenats «dependents d'una botiga de conveniència». Quan acabàvem la formació del dia i ens trèiem l'uniforme, tots tornàvem al nostre estat original. Era ben bé com si ens disfresséssim per convertir-nos en un altre ésser.

Després de les dues setmanes de formació, per fi va arribar el dia de la inauguració. Quan em vaig presentar a la botiga de bon matí, vaig trobar que les prestatgeries blanques i buides dels primers dies estaven atapeïdes de productes perfecta-

ment col·locats. De fet, estaven tan ben assortides, sense que s'hi veiés cap espai buit, que semblaven artificials.

Quan va ser l'hora i l'encarregat va obrir les portes, vaig pensar que allò ja anava «de debò». Ara ja no teníem els clients imaginaris que havíem tingut durant la formació, sinó que eren clients «de debò». I entre la clientela hi havia gent molt diversa. Com que la botiga era en una zona d'oficines, m'havia imaginat que només entrarien oficinistes amb vestit i corbata, però a fora hi havia un grup de persones del barri armades amb els vals de descompte que havíem repartit els dies anteriors. La primera clienta va ser una senyora gran. En veure entrar aquella dona que caminava amb bastó seguida d'una gentada amb cupons de descompte per a les capsas de menjar preparat i els onigiris, me'ls vaig quedar mirant atònita.

—Vinga, Furukura! Què s'ha de dir?

La veu de l'encarregat em va fer tornar en mi.

—Bon dia! Passin i aprofitin les ofertes d'obertura! Endavant!

Les nostres salutacions tenien un ressò absolutament diferent amb la botiga plena de «clients» reals.

Jo no sabia que els «clients» poguessin fer tant soroll: el repic de les passes, la remor de les veus, la fressa sorda dels embolcalls de les pastes en caure dins el cistell, els cops de porta de la nevera de les begudes... Tot i estar aclaparada pel volum

del soroll que feien els clients, no em vaig desanimar i vaig continuar cridant «Bon dia! Benvinguts!», tal com ens havien ensenyat.

Les muntanyes de menjar i de pastes, tan ben fetes que semblaven de mentida, s'esfondraven ràpidament per l'acció de les mans dels clients. La botiga, que havia després aquella sensació artificial, canviava clarament d'aspecte per culpa d'aquelles mans.

La primera persona que es va acostar a la caixa va ser la mateixa senyora gran i refinada que havia estat la primera d'entrar a la botiga.

Jo era a la caixa repassant mentalment les ordres del manual. La senyora va deixar el cistell al costat de la caixa, amb un xuixo de crema, un entrepà i uns quants onigiris a dins.

Com que era la primera clienta que passava per caixa, l'encarregat estava amb l'esquena ben recta darrere el taulell. Notant la seva mirada, vaig fer una lleu reverència a la senyora, tal com havia après a fer durant la formació.

—Bon dia! Benvinguda! —li vaig dir, exactament en el mateix to que la noia del vídeo que havíem vist.

Vaig agafar el cistell i vaig començar a escanejar els codis de barres, tal com ens havien ensenyat que s'havia de fer. Plantat al meu costat, l'encarregat va anar ficant ben de pressa els productes dins una bossa.

—A quina hora obriu, al matí? —va preguntar la senyora gran.

—Mmm, avui hem obert a les deu. Però a partir d'avui hi serem a totes hores!

Com que encara no sabia respondre correctament les preguntes que no havíem practicat durant la formació, l'encarregat es va afanyar a afegir:

—A partir d'avui, estarem oberts les vint-i-quatre hores del dia, els tres-cents seixanta-cinc dies de l'any. Vingui quan vulgui, que sempre serà benvinguda!

—Renoï! Tindreu obert dia i nit?

—Exacte —vaig confirmar, assentint.

—Doncs a mi m'anirà de primera. Amb aquest mal d'esquena que tinc, em costa molt caminar, i el supermercat em queda massa lluny —ens va explicar amb un somriure.

—Doncs ja ho sap: a partir d'avui estarem oberts les vint-i-quatre hores del dia. Vingui quan vulgui, que sempre serà benvinguda! —li vaig dir, repetint fil per randa les paraules de l'encarregat.

—Doncs molt bé. Ara que, vosaltres us deveu cansar, treballant tantes hores...

—Moltes gràcies! —vaig dir, fent una reverència amb entusiasme, igual que l'encarregat.

—Gràcies a vosaltres. Ja tornaré —va respondre ella amb una rialla, just abans de sortir.

—Molt bé, Furukura! Ho has fet perfecte! —em

va dir l'encarregat—. Per ser el primer cop que estàs a la caixa, estàs molt tranquil·la! Continua així! Mira, un altre client!

Quan vaig mirar endavant, vaig veure que s'acostava un home amb un munt d'onigiris d'oferta dins el cistell.

—Bon dia! Benvingut! —li vaig dir, alçant la veu per saludar-lo en el mateix to que abans, i li vaig agafar el cistell.

En aquell moment vaig començar a formar part del món. Vaig pensar que acabava de néixer. I, certament, aquell dia em vaig convertir en una peça normal d'aquest món.

De tant en tant compto amb la calculadora quant temps ha passat des d'aquell dia. L'Smile Mart de l'estació de Hiiromachi ha funcionat des de llavors de manera ininterrompuda, sempre amb els llums encesos. L'altre dia la botiga va viure el seu dinovè 1 de maig, de manera que va superar les 157.800 hores. Jo ja tinc trenta-sis anys i en fa divuit que hi treballo. Ja no queda cap dels companys amb qui vaig fer la formació. L'encarregat actual és el vuitè que tenim. Tampoc no queda cap dels productes que vam posar a la venda el primer dia. Però jo continuo aquí.

Quan vaig començar a treballar, a casa van estar molt contents.